

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald04val-shoot-idm139761563468960/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

JUPITER

Hvor meget, elskte Par, indtager Du min Siel! —

MERCUR

Er I alene her? — Gav Himlen ei den Lykke,
5 At et og andet Barn blev dette Straatags Smykke? —

BAUCIS

Den har velsignet os, og med den beste Søn —
Dog ak!

(Han sukker.)

10 PHILEMON

Den tog ham og . . . Hans Dyd fik tilig Løn! —
Hvor mange Taarer flød paa denne Askekrukke! —
Han, Venner, veed det best, som tæller vore Suk-
ke —

15 Her ligger Resten af vor Søn . . . og af hans Brud! . . .

BAUCIS

Philemon, sig dem det, imedens jeg gaacr ud! —
Fortæl det haarde Stød, som daglig kom tilbage
Til vor udpiinte Siel! — vor Smerte og vor Klage! —
20 Jeg vil imidlertid tillave hvad jeg har,
Til Spise — og en Seng til dette kiere Par! —

(Hun gaacr.)

III^{DE} OPTRIN

JUPITER. MERCUR. PHILEMON

25 JUPITER

Den Høies Raad er skiult, men altid helligt . . . vover
Et Støv, at laste det, at undre sig derover? —
Men til at prøves her blev Støvet's Broder fød. —

MERCUR

30 Du gode gamle Mand, fortæl os da Din Nød! —

PHILEMON

I meer, end tyve Aar — for en, som munter nyder,
Sit Ansigts Sveed, er det en Tid, som hastig flyder —
I meer, end tyve Aar fik Baucis ingen Søn,
35 Thi Zevs foragter steds en alt for stormisk Bøn —

Forgieves raabte vi — Men da vi ydmygt hvjilte
 Ved Almagts Raad, og taug; da saae han os, og
 JUPITER smilte —

Et ydmygt Hierte kun er ham behageligt — 5
 At han bønhører Støv, er Naade — ingen Pligt. —

PHILEMON
 Han skienkte os en Søn — og hvilken! — denne
 Smerte
 Skal sige det! — hvor ømt, hvor dydigt var hans 10
 Hierte! —

Som Amor var han skøn — men Venner, hvilken
 Fryd,
 Hvad Roes er ei en Søn, som ofrer sig til Dyd! —
 Tidt fandt jeg ham paa Knæ, og saae hans Øine 15
 svømme,

Af Andagt straalende i hede Taare Strømme —
 Dog græd han ei for sig — han bad for os om Aar,
 Og om Velsignelser til disse hvide Haar. —
 Tit, naar vi gamle To, saaledes, som vi pleye, 20
 Med Morgenrøden alt stod muntre fra vort Leye;
 Da fandt vi Brændet paa vort Ildsted — naar jeg
 kom,

Til Ageren, vi har; saa var den gravet om —
 Og til sin lille Koc, fandt Baucis friske Kløver, 25
 Hver Morgen i sin Kurv —

MERCUR
 Skøn i de mindste Prøver
 Er Dyden — Guder selv, maae ære sligt et Bryst.

PHILEMON 30
 Ak Venner, ak det var vor Rigdom, og vor Lyst! —
 Et Hierte var kun til — og dette var vi visse —
 Et var saa smukt, som hans — — det slog i hans
 Narcisse —

Alt i de spæde Aar, fornam vi Gamle vel, 35
 At de oplivedes ved en og samme Siæl. —
 Det rene Offer ligt, hvis helligede Flamme
 Hver Zephyr skiller ad — som den dog er den sam-
 me;

Som naar den voxer nu, og samler sig med et;
 Saa flød Narcisses Siel i Sielen af Aret. —
 Jeg saae dem samles først — paa vores Offerhøye,
 Der mødtes de i Smil, fra der' henrykte Øye! —
 5 Thi, som Aret var vor, saa var hun Dalens Fryd —
 From var hun, som Aret — skøn, som Natur og
 Dyd — —
 Hun tabte, ung endnu, sin Moder og sin Fader,
 Som efterlod sig kun, hvad Armod efterlader;
 10 Velsignelser og Støv — dog læste de med Lyst,
 Først Navnet af vor Søn i deres Datters Bryst. — —
 Fem Somre var de nu alt bundne med en Klæde,
 Af himmelsk Drift og Dyd; og Elskov med din
 Glæde — —
 15 Og, da den første Mai nu allerede var
 Bestemt til Høitids-Dag — da nu det elskte Par — —
 O Zcus! — — ak! — — dette Suk! — — Tilgiv en Faders
 Hierte. — — —
 JUPITER
 20 Ven, føle Guderne dog selv den Frommes Smerte;
 Og de belønne Graad, som uden Galde flød. — —
 MERCUR
 O siig! — det beste Par, hvor faldt det? hvilken
 Død? — —
 25 PHILEMON
 Nu var endnu en Nat, en liffig Drøm tilbage,
 Imellem dem og de saa længe ønskede Dage — —
 Hans Brud, som Nattens Lys i vores Hytte fandt,
 Hvor hun ved Baucis Bryst paa Brudekrandse
 30 bandt,
 Narcisse, henrykt ved den næste Morgens Lyk-
 ke,
 Gik ved sin Yndlings Arm — Vi fulgte dem et Styk-
 ke — — —
 35 Nu stod vi — — Stumme Lyst, hvormed vi den gang
 saae
 De to Velsignede, nu sidste Aften gaae! — —
 Men hastig kom en Strøm af Taarer til vort Øye — —
 Vi græd — Og dette var et Forbud fra det Høye — —

Jeg trykte Baucis Haand — hun min — vi fandt
 det vel,
 Det stille Vink om Qual, som truede vor Siel —
 Dog, ingen vovede, at sige, hvad den følte —
 Men nu blev Himlen sort — og rundt omkring os
 brølte,
 Den hule Torden — Gud! — men Skyen svævede
 Tung over Dalen — mørk og græsselig at see.
 Da foer den hastig ud, den skrækkelige Lue —
 Og, Guder, hvilket Slag! — Endnu maae Sielen
 grue! —
 Med Slaget skreg vi alt: Aret, Narciss', Aret! —
 Og i det samme Nu var begges Indfald et. —
 Vi skreg, og løb, og fløj, ei spørgende hvorefter? —
 Aar, Svaghed - alt blev glemt — vor Angest gav
 os Kræfter —
 Vi naaede aandeløs den skrekkelige Dal,
 Og fandt - - -

(Han holder grændende inde)

MERCUR

20

Du gode Mand, hvor rører mig din Qual!

JUPITER

Min Ven, mit fulde Bryst vil smelte ved din Smer-
 te —

PHILEMON

25

Livløs holdt de sig op til hinandens Hierte —
 Vi sank hen over dem — halv døde sank vi hen —
 Men døde blev kun de — Vi, vi stod op igien —
 Til større Bitterhed, til Slag, som daglig saare.

MERCUR

30

Et saa elskværdigt Par fortjener dine Taare.

JUPITER

Men meer — Elysium —

PHILEMON OG BAUCIS 153

IV^{DE} OPTRIN

BAUCIS. DE FØRIGE

BAUCIS

Nu, elskte Venner, gaaer!

5 Et lunkent Urtebad, som der i Kamret staaer,
Vil — troer mig! — være ret en Lægedom for eder.
Dets Kraft er styrkende — Gaaer, medens jeg be-
reder

Vort lille Aftenbord — Seer Venner, dette Kar
10 Med Melk, og Frugt, og Brød, er alt hvad Baucis
hat. —

Nu var jeg rundt omkring, at laane Viin til Drikke;
Men jeg undseer mig ret — thi ak, de vilde ikke —
I Morgen faaer jeg vel —

15 JUPITER
(i det han gaar bort med Mercur.)

Zeus selv velsigne dig! —

V^{TE} OPTRIN

PHILEMON OG BAUCIS

20 BAUCIS

Den Mands Velsignelse, den — ak, den smelter
mig! —

PHILEMON

Ak Baucis, er det ei en sand, en bitter Smerte,
25 Som egen Mangel gjør den Frommes ømme Hier-
te? —

Ak! — den forhindrer os, at give Hungrige
Alt det, vi undc dem, til Vederqvægelse! —

BAUCIS

30 Ja, gode gamle Ven; nu leve vi dog længe
I Hytten her; og veed ei hvad det er, at trænge —
Men nu fornemmer jeg, hvor lidet vi dog har —

PHILEMON

Veedst du da intet meer, at give dette Par? —

35 BAUCIS

Vor Høne, veedst du vel, de stial for nogle Dage.
Nu er den ene Gaas alt, hvad vi har tilbage —